

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 737

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

16 novembre 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

Posicions crítiques

La crítica serena és una bella arma intel·lectual. Sense el seu ús no es poden mesurar les coses i els actes en la seva vàlua. Però guardem-nos de fer prendre a la crítica una posició constant dins les voluntats, ja que llavors resulta afeblidora d'ideals i arma de justificació per a totes les inhibicions. Sobretot, en determinats moments de la història — i els presents poden mostrar-se com exemple — en què trontollen les pedres bàsiques de la societat per l'envestida dels seus enemics, guardem-nos de l'adopció de posicions exclusivament crítiques, ja que, adoptar-les, podria valer tant com posar obstacles al camí pel qual han de córrer les grans forces socials de dreta.

Dissortadament, entre els ciutadans d'aquesta terra, acostumats de molts anys ençà i per múltiples raons a una política negativa i de constant oposició, la posició crítica ens ha semblat massa usual, i l'hem adoptada sense voler veure els danys que moltes vegades causàvem a allò que més estimem i que ha de merèixer de nosaltres un major respecte. I fins ara, en el greu moment actual, en què les esquerres s'apressen a enquadrar-se per atacar a fons els grans principis bàsics de la societat cristiana, surten entre nosaltres, gent de dreta, veus — febles, per sort — que unes vegades ataquen la unió de dretes — aspiració general de tots els sectors cristians de to conservador i democràtic — i altres cops es neguen a plantejar, en el que d'ells depèn, el problema de la reforma constitucional, etc.

¿Quins són els motius que addueixen per a justificar aquesta posició crítica? Unes vegades que les anomenades dretes no són tals, sinó simples defensores d'interessos i que, per tant, cal purificar-les fins a esdevenir dretes veritables. Mentrestant, però,

l'enemic curarà de destruir aquestes dretes, autèntiques i falsejades, i llavors fins la seva purificació esdevindrà tan impossible com inútil.

Altres cops, és la raó d'oportunitat la que guia els passos per arribar a dir: nosaltres som reformistes de la Constitució, que creiem injusta, però no és ara el moment d'emprendre la dita reforma, sinó en altre temps. Quan? Heus ací el que resta penjat. Només sabem, segons aquesta posició crítica, que per ara no convé la reforma; l'únic que no arribem a saber és quan convindrà ni quan serà possible.

I per aquest camí, exclusivament negatiu, la crítica ofereix sempre arguments per a justificar les més grans inhibicions o posicions passives... sense que la consciència en pateixi massa.

Però, ¿pot continuar aquest joc, insincer i partidista? Ja fa molts anys que un dia de commemoració de la bona Premsa, va pujar a una tribuna molt respectable un senyor conferenciant que es passà tot el temps destacant els defectes de la Premsa per la propaganda de la qual es portava a cap aquell acte. El mateix passa amb la unió de dretes segons la posició merament crítica. Quan arriba l'hora de jutjar si aquesta unió convé o no, surten uns senyors que s'entretenen a analitzar els defectes — més dels que caldria, és ben cert — de les dretes i acaben dient que, com que no hi ha dretes, no cal la unió.

Mentrestant les esquerres — sense massa anàlisi dels defectes propis — s'uneixen i es preparen per a la pròxima lluita. ¿Quina pena fa tot això, especialment quan hom veu que no han aprofitat per a res els fracassos de l'integrisme del segle passat! La història no és pas mestressa de la vida per a tothom, certament.

La dinastia Bonfill

Compteu-ho com vulgueu. Del mas Pinatell fins a la creueta del Coll de les Vespes mitja hora de pujada pel corriol que passa per l'Alzina de les Bruiques, de la creueta fins a la Font del Roure un quart de baixada i de la Font del Roure fins a Vilajupí altra mitja hora de pujada donant la volta al Turó del Llop. I encara poseu-hi la costa fins arribar a la parròquia encastellada dalt del puig. Això a pas de pagès; però si aquest camí l'hagués de fer un vell no crec pas que l'acabés amb dues hores llargues. Qui tingui les cames flaques no podrà pas seguir la dreuera a tot arreu. Així, posem per cas, no gosarà el tal enfilem-se pel dret al Roquissar de la Calva, sinó que haurà de donar la volta pel camí de bast. No té, doncs, res de particular que la masovera del mas Pinatell, d'ençà que va tenir les primeres punxades d'aquell dolor estrany al genoll, a la cuixa i a la cintura, ja no es va veure amb cor d'anar a missa a Vilajupí. Abans encara tot xano-xano anava fent el camí trossos a peu i trossos en la somera; ara, però, ni pensar-hi. El balanceig de la somera la feia gemegar a cada pas. L'única vegada que ho havia provat només havia pogut arribar a la creueta i sort que els seus fills la van baixar a pes de braços a la masia que si no...

És el cas que la masovera de qui havem parlat, Munda, li deien, tenia dos fills més bons que el pa blanc. No tot havien d'ésser desgràcies. El gran, l'Anton, casat amb la Laieta de cân Pruna de Vilajupí, amb un nano de vuit anys que era l'entreteniment de l'àvia Munda. El petit, el Joan, encara per merèixer, forçut minyó de vint-i-vuit anys. Ells dos portaven les terres de la masia, la Laieta trespava per la cort dels porcs i pels galliners de l'aviram i el menut Pauet o seguint al darrer de la mare o assegut al costat de l'àvia o arriscant-se a anar al tros amb son pare, enjojava tota la casa amb el seus crits i les seves rialles. Això sí; la pobra àvia Munda no es podia pas moure de la cadira de braços que li havien fet fer pel fuster de la vila. Ni dar un pas, pobra Munda! Del llit a la cadira i de la cadira al llit, i encara compte amb sotraquejar-la massa o sinó se li enravenaven els nervis de la cuixa i de la cintura i la feien gemegar de debò. La seva creu! Després de molts anys de treballar, uns quants anys de gemegar, fins que Déu Nostre Senyor se la volgués emportar al cel. Ja ho desitjava la pobra Munda! I allò que més la feia patir era no poder anar mai a missa i haver-se de consolar amb rebre Nostre Senyor una vegada a l'any entre les dues Pasqües!

Però què hi havia de fer si Déu així ho volia! I ja feia dos anys que estava d'aquesta manera! I ni el metge ni ningú no li dava cap esperança. Ja li havia dit el senyor rector: "Munda, el que Déu vulgui. No tingueu cap mena d'impaciència per res. La cosa millor és fer la voluntat de Déu."

* * *

Era un diumenge, el primer de novembre passat Tots Sants. L'Anton i el Joan arribaven de missa primera, quan ja feia mitja hora que havien sortit la Laieta i el menut per arreplegar la missa de deu. L'Anton és qui dona a l'àvia la gran notícia.

— Mare! El diumenge vinent comença la missió a Vilajupí. Vénen a donar-la dos pares missioners de Cervera. Faran l'entrada en processó el diumenge a la tarda i durarà tota la setmana fins a l'altre diumenge.

— Només això em faltava. I jo sense poder-hi anar! Què hi he de fer, Déu meu! Si Vós no ho voleu! Ara, que vosaltres no hi manqueu. Tots, tots, el menut i tot.

— No, mare; vós no podeu quedar sola. Hi anirem els homes. La Laieta es quedarà a fer-vos companyia.

— Pobra Laieta! ¿Quina culpa té de tenir la sogra que no es pot valer? Ves perquè ella s'ha de quedar sense missió! Són quatre hores cada dia, de les cinc a les nou del vespre. El menut em farà prou companyia. Mentrestant, jo que no só bona per res, passaré quarts de rosari per tots vosaltres i per la conversió dels renegadors i dels que no tenen fe, que ja n'hi comença a haver mostra a Vilajupí i per les masies del voltant. Ara mateix em vénen noms a la boca... Bé, deixem-ho estar i Déu hi faci més que nosaltres. Un home només es gira quan Déu vol. ¿No sabeu el cas de la darrera missió, ja fa deu anys, que va passar amb el Pep gallinaire?

— Aquesta és la vostra, mare; sempre en teniu una per contar. Conteu-nos què va passar amb el Pep gallinaire.

— Ja és mort, pobre home, i va morir com un bon cristià. Doncs, bé, és el cas que per casualitat i sense ganes va anar al darrer sermó de la missió i en va sortir de tal manera trasmutat que no se'n va voler anar al llit sense confessar-se. I diuen que el pare missioner li va preguntar quines havien estat les seves paraules que de tal manera l'havien sotraquejat, i ell li va respondre: "Pare missioner, foren

eregumil

Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

unes paraules que no vaig entendre. Aquell *sicut erat* que vàreu enjegar trona avall em va fer caure de corcoll com si fos una maledicció i llavors vaig pensar que jo havia d'escapar d'una manera o altra d'aquella maledicció. Per això ara em veieu ací a cercar el perdó de Déu."

— ¿Voleu dir que això va passar a Vilajupí amb el Pep gallinaire? Jo hi vaig cada dia de festa i mai no ho he sentit contar.

— Pel cas és igual que vagi passar a Vilajupí o a Vilaplana amb el Pep gallinaire o amb qualsevol altre pecador; però és ben cert que si Déu no gira els cors de la gent no els gira ningú i jo tinc fe que els meus rosaris no han d'ésser cosa baldera.

— Ara pel que fa a deixar-vos sola amb el nen, no m'hi conformo i ja he pensat què farem. Un dia us quedareu amb la Laieta i un altre dia amb el Joan. És que també voldria que el menut hi vingués algun que altre dia, que això de les missions cada dia es van fent més clares. I també en porto una de pensada: qui sap si vós algun dia...

— No em facis riure, Anton. Amb caixa m'hi portaran a Vilajupí. I la feina que tindran.

El programa es va realitzar tal com l'Anton l'havia concebut. Tota la setmana de la missió del mas Pinatell a la prèdica del vespre n'hi havia dos si no tres. L'altre es quedava a guardar la mare. I aquesta vinga passar parts de rosari. I així va arribar al dissabte, vigília del darrer dia de la missió. Aquell dia va tocar quedar-se al Joan.

— Mare; demà a les vuit missa de Comunió. Hi anirà tot el poble i si Déu vol d'aquí casa nostra tots.

— Tots? No pas jo.

— Tots, mare, tots. Ens ho hem parlat amb l'Anton i si a Déu plau vós també hi anireu o us hi portarem, si voleu. Mireu, mare, amb dos samalers ben lligats a les cames de la cadira i dos homes forts poden anar a tot arreu.

— Ai, fills meus! I quines pensades teniu! Arribaríeu rebentats i jo cruixida. Jo m'he fet el pensament de no sortir viva d'aquesta casa.

— Doncs l'Anton i jo hem fet un altre pensament i per aquesta vegada ha de passar la nostra. No hi ha missions cada dia ni cada any. Avui al llit d'horeta, mare, que hem d'arreglar la cadira i demà amb dos fanalets a les cinc del matí sortirem de casa.

* * *

L'endemà a les sis del matí, a la primera claror de la matinada, baixava una colla el camí de la Creueta del Coll de les Vespes cap a la Font del Roure. Allí a la placeta de la font una estona de descans. A les set tocades la colla ja es trobava a la vista de Vilajupí. Dos homes fornits portaven la seva mare asseguda en un cadira de braços. Una somereta que anava al darrera portava la jove i el menut. No s'ha pogut saber mai com va ser que el poble esperava l'arribada; però el cert és que dues-centes passes abans d'arribar a Vilajupí hi havia un bon grup de gent que els esperava.

— Mireu, la Munda.

— Felices les mares que han criat tals fills.

— Això són homes.

— N'hi ha un per merèixer; sortosa la noia que s'hi casarà.

La pujada a l'església fou triomfal. El senyor rector i els pares missioners van ajuntar-se al poble a

la placeta de l'església. Si algú al poble havia tingut mandra, el cas la hi va fer passar. Totes les cases van quedar tancades i a l'església mai no s'havia vist tanta gernació i els tres capellans no donaven l'abast a confessar la gent que s'apilotava al voltant dels confessionaris. No hi hagué més remei que retardar mitja hora la missa que va oir la Munda entre plors i gemecs no pas de dolor sinó d'emoció, asseguda a la cadira de braços en el presbiteri.

"Quins bons fills!—deia tothom—quins bons fills!" I tantes vegades es repetiren aquestes paraules que els masovers del mas Pinatell sempre més varen ésser Bonfill de llavors ençà. Avui dia el masover del mas Pinatell és el Miquel Bonfill, el menut de la nostra narració que si voleu us explicarà encara l'origen nobiliari del seu cognom.

JORDI ARNAU

Ha estat sobresseguda la causa contra el nostre company senyor Civera i Sormani

El nostre estimat company senyor J. Civera i Sormani, redactor en cap de CATALUNYA SOCIAL, com és sabut, fou processat per un article publicat damunt d'aquestes planes el dia 11 de maig darrer, que conté algunes paraules que foren considerades injurioses per al cap de l'Estat alemany, senyor Hitler.

El dia 6 d'octubre el Govern del Reich va retirar l'acusació contra el nostre company, i el dia 10 d'aquest mes va retirar-la també el Fiscal de la República, i, per tant, la causa ha estat sobresseguda.

El senyor Civera, ha recobrat la llibertat després d'haver romàs dos mesos detingut en el seu domicili.

Com que són moltes les personalitats del camp catòlic de Madrid i de Barcelona que s'han interessat pel nostre company, en la impossibilitat de donar-los les gràcies personalment, ens prega que des d'aquestes planes les donem a tots els qui han contribuït a la solució satisfactòria d'aquest assumpte.

No cal dir que nosaltres també ens alegrem que el nostre company s'hagi incorporat novament a les seves activitats.

Casa Centenària TRULLS

Fundada l'any 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

La Lloció de PLANTES DEL BOSC, fortifica, conserva i augmenta el cabell. És un producte purament vegetal i inofensiu.

Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

Una pel·lícula darwinista

PER R. RUCABADO

Prova magna de ço que venim afirmant d'una manera reiterada en les nostres planes, que el cinematògraf és terrible no solament com a propagador d'immoralitat sinó de doctrines errades i perniciosos, és el film doblement escandalós que s'ha exhibit durant dues setmanes al Tívoli i que ara deurà començar, com és costum, l'itinerari pels cinemes de segona mà, de suburbi i de fora. *El origen del hombre y de la vida*. En general l'actitud dels nostres diaris catòlics enfront d'aquesta pel·lícula ha estat fluixa (1), i una vegada més s'ha posat de relleu que no existeix una veritable organització defensora de la veritat i la moral contra les escames del cinema, i que l'activitat de molts elements (sincera en alguns, combinada en altres amb mires interessades) en pro del cine moral no és prou per a la defensa d'un valor que és més urgent i més primordial encara que la moral: la fe.

Un diari catòlic que va apuntar contra aquesta pel·lícula un intent de resistència, escriví aquestes o semblants paraules (el retall se m'ha perdut):

"No ens cansem de repetir que aquest film és immoral, i no sabem que dir més per a condemnar-lo." Aquesta confessió revela la feblesa de la defensa, perquè més radical qualificació que la d'immoral és la d'atemptatori al dogma, i aquesta qualificació era de justícia emprar-la davant d'una obra que significava la predicació de la doctrina de l'origen animal de l'home, doctrina reprovada per l'Església. Aquesta qualificació urgent i justa no sols convenia proclamar-la amb claredat i energia, sinó sostenir-la, reiterar-la amb la insistència que la gravetat del cas requeria.

Tant com més hom diu que el cinema influeix en la mentalitat popular, tant com major transcendència hom li atribueix, tant com més hom reconeix la seva eficàcia per al mal, tant més hom està obligat a comprendre l'eficiència trasbalsadora de determinades pel·lícules, i tant major deure hom té d'oposar-se a elles si no és possible amb l'acció almenys amb la protesta enèrgica, raonada i reiterada amb veu la més alta.

Una vegada més, la premsa catòlica ha demostrat la seva imprevenció davant dels greus problemes plantejats pel cinema, perquè en un cas com el d'aquesta pel·lícula, — la lliçó antireligiosa més forta que s'hagi donat al nostre públic, — no hi ha hagut oposició proporcionada. És que la secció cinematogràfica de tots els nostres confreres, de tots sense cap excepció — ens dol constatar-ho, i en parlarem llargament — està mal orientada, i hom sacrifica en general el valor que jamai i en cap manera el periodisme catòlic no pot sacrificar: la independència. Mentre els nostres diaris catòlics i revistes catòliques es deixen temptar poc o molt per les cases distribuïdores de pel·lícules, aquestes seccions no tindran ni autoritat ni eficàcia, i contribuiran a la confusió, a la desorientació dels lectors catòlics, a l'expansió d'una frivolitat que a la llarga és tan poc cristiana com la immoralitat franca, i estaran lligades de mans per a combatre el mal amb l'energia digna

de la magnitud del perill i de l'altitud de la causa defensada.

La Providència, que es complau a voltes a fer treballar els seus fidels sense eines i lluitar sense armes, per a mèrit dels lluitadors heroics i confusió dels qui disposen de ressorts sense saber què fer-ne, permet que els qui voldrien menar aquesta defensa amb tot el braó necessari manquin de temps i d'oportunitat. És el cas dels qui ens podem batre només que un cop a la setmana en fulles de circulació menor, i mentrestant els que disposen de seccions diàries en quotidians de gran circulació deixen desamparada o poc menys la causa i la tasca que tots hem de servir. Això ho dic, i permeteu-me que una vegada per totes exhali aquest plany, per explicar la tortura dels qui veient cada setmana deu o dotze assumptes urgents que reclamen la intervenció ardida, n'hagin cada setmana de sacrificar nou o deu, perquè no poden dedicar-se més que a un de sol, que moltes vegades ja no és el més urgent ni el més important al moment de sortir a llum l'únic article setmanal que els és possible preparar. Ho dic per justificar-me davant de la rèplica que hom pot fàcilment posar-me. Si és tan urgent, tan greu, el mal que denuncies, ¿per què no t'apressaves a cridar alarma tu mateix, primer que els altres? Però Déu sap que jo no puc humanament fer més del que faig, i tinc de patir, i hauré tal volta de sofrir tota la vida, aquesta tortura de no poder satisfer més que a una petita part dels imperatius de justícia i de caritat que la consciència suscita, descobrix o dicta.

Aquest film infecte de què parlem és representatiu d'un perill immens i poc advertit. Malgrat que molts aspectes d'aquesta malhaurada producció, el seu cinisme, la matèria rellesciosa, la brutalitat de les escenes, l'arrenjar els vels de pudor, els més elementals, l'animalitat repugnant de la seva estructura i el recercar expressament la teratologia, o sigui l'exhibició de monstruositats que sempre tenen més valor de barraca de fira que no de document científic, convidaria tal volta a fer menyspreu d'aquest film i denunciar-lo a la policia, resulta que, repugnant i tot, ve emparat per una firma del més alt prestigi, la casa *Ufa*, que si no ens equivoquem és la casa més important d'Alemanya, que elabora films educatius i es fa una gala de tenir la preeminència dins d'aquesta branca del cinema pedagògic. A més, hi ha, segons cartells i prospectes estampen, la greu circumstància d'ésser aquesta pel·lícula "declarada d'utilitat pública pel govern alemany".

El film titulat *El origen del hombre y de la vida* és, segons un prospecte, "l'obra mestra" del Doctor Nicolau Kaufmann, del Departament Cultural de la *Ufa*. És, el prospecte explica, "la primera y úni-

(1) Un catòlic diari de Barcelona no va publicar l'anunci, però tampoc digué, almenys en lloc visible i en la secció corresponent, ni un mot de protesta. Aquesta actitud és reprovable, majorment tenint en compte que el mateix periòdic no s'està pas de fer propaganda de les pel·lícules més immorals, i que ha dedicat gran espai a *La viuda alegre*, i a la soiree escandalosa organitzada per a celebrar l'estrena d'aquesta obra estrident.

ca producció que rasga el misteri de la vida para mostrar, gráficamente y con realismo, interesantes fases de la creación, su grandeza, sus aberraciones (!!). No es un film truculento ni *immoral*; es un film apasionante, etc.", i a seguit comença d'enumerar alguns dels temes tractats. La formació de la Terra; l'origen de l'home; l'amor, llei de la natura. El to i el sentit de la solució que dona l'autor d'aquest film a les transcendents qüestions que enumera, les més transcendents que existeixen, perquè parlar de l'origen de l'home és referir-se al seu fi, el to i el sentit, repeteixo, d'aquesta lliçó cinematogràfica que entra de ple no solament a l'esfera de les ciències antropològiques sinó a la filosofia i a la religió, està representat pel signe del simi. La vinyeta que a dalt reproduïm, i que figura en diversos anuncis d'aquesta pel·lícula (alguns dels quals han estat publicats a diaris de centre-dreta i conservadors) ostenta el simi com a símbol de la doctrina que professa i propaga. La doctrina predicada pel film *El origen de la vida* és el materialisme en la forma més llorda i repugnant, i la descendència humana del simi és la principal conclusió que pretén ensenyar al públic de la pantalla, el fruit principal que el públic en collirà.

Una vegada més es comprova que sota la capa del cinema documental hi pot passar la més negra i més indesitjable propaganda i que cal estar provin-guts contra el document tendenciós, inconvenient, impertinent, francament immoral i fins intencionadament antireligiós com el que ens ocupa. La casa Ufa ha publicat un catàleg o fascicle descriptiu d'aquesta pel·lícula, que malgrat la nostra recerca no hem pogut trobar, i el coneixem només que pels fragments reproduïts a *El Matí* del dia 2. Segons els textos, aquesta obra no pretén col·locar-se en actitud d'ateisme explícit, perquè diu: "Admitamos, pues, la existencia del Creador. ¿Cómo nació la Vida?" El Creador no és negat, però és admès com a hipòtesi, i aquesta posició és la del *deisme*, vaga admissió d'una divinitat honorària, a l'ombra de la qual hom pot perseguir amb rancúnia la religió del Déu vertader, com ho feien els filòsofs de l'Enciclopèdia, deistes la major part d'ells. Per explicar l'origen de la vida l'autor presenta dues tesis. Una és reveladora del seu ateisme pregon i denuncia el seu endarreriment científic: la generació espontània, teoria destruïda per Pasteur ja fa molts anys, i l'altra, és una simple petició de principi, i per tant sense valor filosòfic: la tramesa dels gèrmens de vida des d'altres mons per mitjà d'aeròlits, teoria que altrament pugna no sols amb la raó sinó amb la tradició humana i d'una manera especial amb la veritat revelada.

Un cop posada aquesta errònia base, que no deixa lloc a la revelació divina tramesa per la Sagrada Escriptura, el film es dedica a exposar documentalment la conservació de les espècies, per una abominable i repugnant successió d'escenes zoològiques de reproducció, filmades del natural, "curiosíssimas escenas... con detalles insospechados, abarcando desde los microbios, insectos, reptiles y vertebrados, hasta los grandes mamíferos, los caracoles, los peces, las ranas, los ciervos, etc." (omiteixo paraules en gràcia a la delicadesa). No crec que fos possible descendir tan avall en la realització cinematogràfica, evidentment explotada no pas per a finalitats científiques, en el qual cas aquest film no hauria hagut de sortir mai de les parets d'un laboratori, sinó per

a la finalitat escandalosament comercial com ho prova la propaganda que s'ha fet, els prospectes per a repartir de mà en mà, i aquella fórmula hipòcrita "No apta para menores de edad" (2).

I aquest enfilall de visions impúdiques i bestials, més bestials que les bèsties mateixes, perquè molts animals tenen per aquestes funcions naturals més

La propaganda de males doctrines per mitjà del cinema.

Fragment del prospecte de la pel·lícula darwinista "El origen del hombre y de la vida", de la casa alemanya Ufa que es projectà al Tivoli, la qual obra constitueix un gravíssim atemptat a la moral i al dogma cristià. La figura del simi del qual surt en projecció la humanitat, simbolitza l'abominable contingut doctrinal d'aquest film.

podria instintiva que alguns homes, tota aquesta repugnant escenificació dels actes en els quals la matèria és més matèria, i la bèstia més bèstia, fa desembocar el film en la qüestió central: l'origen de l'home.

Totes aquelles escenes preparen la solució del problema màxim, el començament de l'espècie humana. Les vistes són enfilades tendint de mostrar el parentiu de l'home amb les espècies inferiors. El ximpanzé, segons la teoria evolucionista més coneguda. Unes espècies més endarrerides en l'escala zoològica, segons altres sistemes. Després de tota aquella orgia d'animalitat i bestialitat, el comentarista del film declara, segons el text que reproduïm: "Por lo tanto es evidente que o el mono es el producto de la degeneración de un hombre o el hombre es el producto de la degeneración de un mono." No es pot en menys paraules llançar un insult, una injúria més greu a tota la humanitat. Declarar l'home fill

(2) Podríem preguntar a l'empresa distribuïdora si el film de complement *La viuda soltera* que hom projectava a la mateixa sessió ("producció alegre, dislocada, dinàmica, divertidíssima") era o no era apta per a menors d'edat.

de la bèstia, encara no era vilesa suficient: ara cal que la bèstia sigui filla de l'home, segons l'abominable hipòtesi d'una pel·lícula científica de la gran empresa de fils educatius *Ufa*, la més poderosa d'Alemanya, en un film declarat, segons diu el prospecte, d'utilitat pública pel govern d'aquell país. Aquí sí que no podem fer gaires comentaris, encara que els lectors ja se'ls faran, però tanmateix hauria estat molt oportuna i ben rebuda una nota dels representants oficials de l'Estat alemany a Espanya desmentint aquesta afirmació dels interessats de la pel·lícula, perquè dubtem moltíssim que el govern nacional-socialista, malgrat les doctrines que els seus portanveus sustenten, i malgrat certes lleis i pràctiques introduïdes pel racisme, arribi a l'enormitat de declarar d'utilitat pública una pel·lícula que sembla proposar-se degradar i bestialitzar la humanitat.

Per reblar el clau s'esmerça tota una part del film a exhibir una sèrie de fenòmens, fent desfil·lar a la pantalla una veritable galeria teratològica, "la mujer que pesa doscientos veintisiete kilos", etc., però sobretot, els casos monstruosos i anormals en els quals malgrat ésser anormals sembla recolzar l'argumentació de la tesi, a base d'animalitzar l'home tot el possible. "La muchacha con piel de pez. Ula, el hombre con los pies de animal. El hombre león, etc." Aquest home-lleó és, segons sembla — parlo per les fotografies exposades a la porta del Tivoli, fotografies educatives com ja es pot suposar, i per certs cartells que hom passejava per les Rambles — el protagonista de la penúltima part: "Visiones reconstructivas del hombre de las cavernas".

La pel·lícula portava un subtítol: "Naturaleza y amor." Les figures en color dibuixades en cartells de gran mida presentaven curioses parelles. Recordo que a una, el personatge masculí d'una era l'home-lleó; en altre, hi havia una dona i un simi. Les escenes prehistòriques eren a base de presentar una humanitat salvatge i bestial, encara que, detall significatiu, els mascles tenien cara de bèstia, però les femelles ja eren bastant... *fotogèniques*. És veu que en la teoria de l'evolució imaginada pel cineasta la dona va arribar a perfecció, quan l'home era totjust a les fronteres de l'espècie.

La darrera part del film s'obre de cara a l'esdevenidor de l'home. *¿Cuál es el porvenir del hombre?* Pels que no reconeixen a Déu creador, amo i revelador de la creació, revelador de l'origen precís de l'home creat expressament per Déu, per als qui en aquest Creador no creuen, l'esdevenidor jo el veig molt negre i tenebrós. Però el cineasta educatiu se les promet molt felices. "Liberalidad. (sic ¿Vol dir tal volta llibertat?) Progreso. Paz." Una vineta mostra, al costat d'una carreta de bous, una locomotora i en el cel un avió. Hom no divisa si aquest avió duu ametralladores i si és de bombardeig. "Li-

beralidad, progreso, paz, lema de la futura civilización." Si la lliberalitat, o la llibertat, i la pau que ens esperen és la que ens poden oferir els estats totalitaris del gènere de l'Estat Nacional Socialista, aquest esdevenidor es presenta bastant nebulós i ple de dubtes.

Evidentment per tal de dissipar aquesta impressió dubtosa i ombrívola, la sessió acabava amb una altra producció de la *Ufa*, i el nivell moral del primer film s'equipara amb el del segon. *La viuda soltera*. "Una extraordinaria producció musical, alegre, dislocada, dinàmica, fastuosa, divertidísima." No sabem si també és produïda pel departament cultural d'aquella poderosa companyia, però tal com estan les coses en els grans centres de la cinematografia educativa internacional, podria molt ben ésser. Ja que de la *Ufa* parlem i de *vidues dislocades i divertides* de plena actualitat, no és inoportú esmentar que una important publicació internacional de cinema educatiu porta una pàgina d'anuncis amb el de la col·lecció cultural de la *Ufa* i enfront mateix un suggestiu cartell de *La viuda alegre*, cartell il·lustrat amb una figura molt dislocada i divertida... Ja fa temps que sospitem que sota la capa del cinema educatiu hi ha un formidable contraban, i que passen de frau les coses menys educatives del món.

En parlarem llargament si Déu ens dona vida i forces. Mentrestant i acabant-se'm en rodó el temps i l'espai, faig constar tres coses: primera, que la pel·lícula *El origen del hombre y de la vida* és una obra no sols immoral i abjecta, sinó essencialment antireligiosa en quant nega la veritat revelada i s'oposa al magisteri de l'Església. Segona, que aquest caràcter d'obra immoral i antireligiosa té gran relleu i consideració pel fet de procedir d'una importantíssima casa productora de pel·lícules, que es dedica d'una manera especial a cinematògraf educatiu. Tercera, que no hi ha per ara, i és moltíssim de doldre, defensa suficient ni proporcionada per part dels catòlics contra la projecció d'una obra així i contra les escameses que en el cinematògraf es produeixen, que atanyen no ja solsament la moral sinó també la fe i la doctrina cristiana.

Per Sant Ramon de Penyafort

Donatius rebuts:

De I. M. i M. (Igualada) . . . 10 ptes.
De R. B. i G. 25 "

Grans mercès i que el gran Sant català, patró de Barcelona i patró nostre, i glòria de l'Església universal, beneeixi llargament els donants i llurs cases. Per molts anys!

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA VISTA PER UN METGE OCULISTA ESPECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL·LACIÓ D'EUROPA, ACUDIU A L'INSTITUT MEDIC OCULISTA COTTET

AV. PORTAL DE L'ÀNGEL, 40 - BARCELONA

FARMÀCIA I CENTRE D'ESPECÍFICSLaietana, 50
Telèfon 14729**L. VILAR**Laietana, 50
Telèfon 14729

SERVEI FARMACÈUTIC PERMANENT DIA I NIT

LABORATORI MITRO-BIOQUÍMIC ESPECIALITZAT EN ANÀLISIS CLÍNICS

Recordi sempre els següents productes de fama mundial:

CEREBRINO MANDRI. Contra tota mena de dolors. **TABLETAS GABA.** Curen la tos i catarrs; indispensable als fumadors.
XAROP GABA. Cura tos, catarro, grippe. **CALLICIDA LADIVONSIN.** Contra ulls de poll i dureses. **BALSAM C. DE KONING TILLY.**
 Gran depuratiu de la sang i ronyons. **AIGUA DEL CARME BIHEL.** Insustituïble contra mareig, vòmits; preventiu del tifus. **BALSAM
 BIEL.** Cura cremades de sol i la irritació de la pell. **PRODUCTES VERKOS.** Pasta antiflogística, Esparadrap, Aigua oxigenada.

Una cosa nova! CUBITOS CENOVIS

amb extracte de vitamines completament vegetals

Dos "cubitos" 0'25 ptes.

Dipòsit General:

Casa Santiveri, S. A.

CALL, 22 - BÀLMES, 5 - TRAFALGAR, 7 - MALLORCA, 247

**Cerebrino
Mandri**

És cosa ja sabuda: Tot bon català
 un CEREBRINO MANDRI tindrà.
 Us farà sempre bons serveis en els
 casos de sofriments aguts i crònics.

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI
 metge i químic farmacèutic.

Provença, 277 - Entrada Laboratori, Passatge
 Claris, 2.ª porta a mà dreta - BARCELONA

E. IMBERT**PLANXES PERFORADES**

DE TOTA MENA

FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"

VIA LAIETANA 38
 TELEFON 24842-BARCELONA

**Tresor de la Llengua,
de les Tradicions i de
la Cultura popular
de Catalunya**

(El millor diccionari català)

per A. GRIERA

Aquesta obra apareixerà en vo-
lums d'unes 300 pàgines; l'obra
farà uns deu volums, i es publicarà
a raó de quatre volums per any.
El preu de cada volum serà d'unes

30 pessetes

El primer volum consta de 342 pà-
gines, i comprèn els mots A-Azoïcs.
El segon volum acaba de publicar-
se i s'ha posat a la venda.

Preu de cada volum: 30 pessetes

Edicions de Catalunya Social

Pi, 12 - BARCELONA

BIOSER FORTIFICA

Cal treballar intensament

PER J. CIVERA I SORMANI

Si fos ben viu el sentiment catòlic del nostre poble, l'escomesa de les esquerres hauria provocat una gran reacció. Dissortadament no ha estat així. Trobeu molta de gent que blasma amb una gran duresa l'actuació dels homes representatius de les organitzacions esquerranes, però no fan absolutament res per a barrar el pas als enemics de l'espiritualitat cristiana. Observeu detingudament la nostra gent i us convencereu que no existeix una vibració espiritual. La gran majoria creu que es solucionen sobtadament tots els problemes — àdhuc els més greus — adoptant una actitud protestatària. Mai no hem cregut amb l'esforç dels qui passen el temps protestant. És molt més eficaç la tasca dels qui actuen i treballen abnegadament per aconseguir que els nostres adversaris no puguin descristianitzar el poble.

Si som sincers i no estem suggestionats pels qui pretenen fer-nos creure que en poc temps hem avançat molt, haurem de reconèixer que la nostra situació no ha millorat gairebé gens. Certament que els catòlics no som perseguits com abans, però segueixen vigents totes les lleis que foren promulgades amb el deliberat propòsit de bandejar de la societat els principis bàsics i fonamentals del cristianisme. Si tusteu les portes de les cases que ocupava la Companyia de Jesús, no espereu veure-les obertes. Els infants no veuen encara la imatge de Jesucrist damunt els murs de l'escola.

¿Creieu que s'haurien aprovat totes aquestes lleis favorables al laïcisme, si hi hagués hagut una oposició forta i tenaç? Fullegeu la premsa d'aquella època malastruga i veureu com, llevat d'alguns diaris que van adoptar una actitud enèrgica, la gran majoria es va concretar a formular una protesta suau i ineficaç. La gent del nostre país únicament crida i gesticula iradament, quan algú intenta ferir llurs interessos materials. Si els homes d'esquerra van trobar una forta oposició en alguns sectors, no fou perquè atacaren els fonaments bàsics de la societat, sinó perquè lesionaven interessos d'ordre material.

Tingueu la seguretat que, si els elements sectaris que es van apoderar del Govern i de tots els organismes populars, haguessin trobat una mica de resistència no s'haurien atrevit a ferir els sentiments religiosos de la gran majoria dels ciutadans. ¿És cert, com asseguren els esquerrans, que els catòlics constituïm una petita minoria? No; el catolicisme ha exercit i segueix exercint una gran influència en tots els ordres de la vida. Cal únicament esgratinyar una mica els elements que s'anomenen incrèduls per engrèscar els analfabets, per a trobar-hi un sediment cristià. Així com aquell cèlebre personatge d'una comèdia de Molière no sabia que parlava en prosa, els nostres esquerrans no saben que, malgrat els atacs que dirigeixen a la religió, sota dels prejudicis hi batega un sentiment cristià. Si no existís aquest sentiment ofegat per les passions i els convencionalismes, no reaccionarien a l'hora de la mort. Fins ara tots els esquerrans que han clos els ulls, a l'hora suprema i emocionant del traspàs, no han oblidat que un dia van formar part de la comunitat cristiana. Al nostre país no tenim cap heterodox capaç de combatre seriósament les nostres virtuts dogmàtiques. Existeix,

certament, molta de gent arrauxada que es deixa dominar per les passions desbrinades, però difícilment trobaríeu un polític o un intel·lectual amb suficient capacitat per exposar una doctrina religiosa contrària a la nostra. Els nostres heterodoxos bategen els fills i es casen canònicament. Naturalment que ho fan per "complaure" la senyora, però tenen els fills batejats. Si els directius de les escoles confessionals facilitessin una llista dels alumnes que han passat per elles, veuríem que la majoria dels diputats que van votar les lleis laiques, confien o han confiat l'educació de llurs fills als religiosos. Si són tan bones les escoles laiques, ¿per què prefereixen les que són dirigides per professorss religiosos? Podríem esmentar el nom d'alguns "terribles" socialistes que fan creure al poble que cada dia es desdejunen amb carn de capellà, que tenen els fills en col·legis religiosos. ¿Per què no confien l'educació de llurs fills als professors de les escoles que sosté la Casa del Poble? Perquè aquestes escoles són per als pobres. El laïcisme és exclusivament per als fills dels obrers.

¿Si tenim, doncs, tants de catòlics i els qui diuen que no ho són no poden sostreure's a la influència cristiana, per què avancem tan poc en l'ordre espiritual? Perquè existeix una gran indiferència i un gran egoisme. Si fos possible treballar de la cadira estant, hi hauria gent que faria moltes coses.

La humanitat és dividida en dos grans sectors: en bons i dolents. A més a més d'aquesta classificació caldria fer-ne un altra. Caldria separar els homes en dos grups: d'una banda els qui tenen ideals i són capaços de sacrificar-se per a defensar-los i fer-los triomfar, i de l'altra els indiferents. Si féssim aquesta separació, veuríem que en el primer grup no hi hauria gairebé ningú. Don Quixot té pocs seguidors. En canvi en té molts els seu escuder. Si alguna vegada preneu la llança de l'ideal i en anar a escometre un adversari caieu damunt la pols del camí amb l'arma trossejada, els egoistes i els indiferents es befaran de vosaltres i us diran que teniu massa bona fe. Per als egoistes és preferible seure còmodament i deixar fer. ¿Què en treureu, us diuen, de perseguir amb la llança de l'ideal els perseguidors de Crist, si no els podeu desarmar? Heus ací la causa de la manca d'espiritualitat que observeu avui en la majoria de la gent. Si seguim asseguts còmodament és impossible que hi hagi un redreçament. Aquest es produirà quan no hi hagi tants egoistes, ni tants indiferents, i els qui tenen capacitat i forces per a treballar es llancin a la lluita. Si no lluitem serem vençuts.

No volem negar que hi ha gent altruista que treballa coratjosament per aconseguir la cristianització del poble; però si som sincers haurem de reconèixer que no fem tot el que caldria fer.

Els qui tenen possibilitats haurien de comprendre que per a fer una obra seriosa, calen molts de diners. Si hi hagués una mica més de generositat, es podrien fer moltes coses que ara no es poden fer. Algun dia es penediran els qui poden ajudar-nos, de no haver-nos ajudat. Caldria pensar especialment en la joventut. Si no fem un esforç per atreure-la, a poc a poc anirà esmunyint-se de les nostres mans.

Moviment catòlic

La setmana "pro Seminari" de Toledo. — Del passat dia 4 de novembre fins al dia 10 s'ha celebrat a la ciutat metropolitana de Toledo una setmana "pro Seminari". Sota la presidència de l'eminent arquebisbe Doctor Gomà, home d'un gran esperit sacerdotal, s'ha descabdellat aquesta setmana encaminada a estudiar els problemes suscitats entorn del Seminari, des de la vocació al sacerdocí desvetallada al cor de l'infant fins a la solució dels problemes econòmics que es presenten en unes diòcesis pobres, mancades de mitjans per a subvenir les despeses d'un seminari.

El Seminari fou en altre temps a Espanya un fogar de santedat i de cultura; un indret on els estudis d'humanitats i de Filosofia escolàstica, les dues disciplines que estructuraven les intel·ligències, eren estudiades amb gran competència. Una prova fefaent de la importància dels seminaris la tenim en els magnífics edificis, vertaderes universitats, aixecats com a temples de la ciència eclesiàstica. Si per no moure'ns de Catalunya els seminaris de Barcelona, de la Seu d'Urgell, de Tarragona poden competir amb els edificis de qualsevol universitat, precisa retornar l'esperit a aquestes enormes baluernes que, per causes i circumstàncies que no cal escatir, l'havien perdut totalment. Les biblioteques de molts seminaris espanyols contenen vertaderes joies; són millors que la majoria de les biblioteques universitàries espanyoles. Aquest fet explica que l'episcopat espanyol del passat segle no es preocupés per les universitats catòliques. Cada Seminari diocesà era una universitat on estudiaven les humanitats la majoria dels joves de la diòcesi, aspiressin o no a la dignitat sacerdotal.

La idea de renovar la ciència eclesiàstica infontent nou esperit als seminaris està d'acord amb els desitjos de la Santedat Pius XI que reclama una urgent renovació de l'esperit i dels estudis eclesiàstics d'Espanya. Les persones més eminents del catolicisme espanyol, sacerdots i seglars com Severí Aznar, Àngel Herrera, Requejo, Pemán, etc., han deixat sentir la seva veu i han parlat lluminosament sobre aspectes diversos del Seminari.

Espanya ha conservat fins fa poc una catolicitat exemplar, perquè els seus dirigents seglars havien rebut la seva formació als seminaris diocesans. Paral·lelament a les parròquies de la pagesia que conserven més la catolicitat, perquè han tingut un sacerdot mestre que ha format la joventut, la nació espanyola ha estat fins ara profundament catòlica, gràcies a la influència dels seminaris.

El subvenir a la penúria econòmica dels nostres centres de formació eclesiàstica; l'equipar amb llibres moderns les biblioteques dels seminaris que tots els catòlics dedicats a la ciència haurien d'instituir hereves de les llibreries llurs; el crear i dotar institucions de ciències i de lletres en els centres docents eclesiàstics perquè els sacerdots puguin ésser vertaders ministres del Déu de les ciències, és una obra altament meritòria.

És cosa sabuda que l'Excel·lentíssim Doctor Gomà abans d'arribar a la dignitat episcopal fou un gran rector de Seminari. A ningú com a ell esqueia l'iniciar aquesta gran creuada "pro Seminaris", que és

una creuada d'apostolat i, a la vegada, de ciència eclesiàstica, filosòfica i humanista.

El catolicisme a Fernando Poo. — Sovint és necessari que els estrangers ens descobreixin i que valorin una personalitat o institució nostra, perquè arribem a donar-nos-en compte. Un exemple el tenim en la valoració feta per tot el món catòlic de l'obra renovadora i social de Gil Robles i d'"El Debate", desconeguda encara per molts catòlics espanyols.

Darrerament a l'església del Cor de Maria que els P. P. Claretians tenen a Barcelona, era consagrat bisbe de Fernando Poo el Pare Fernàndez C. M. F. Aquest fet, passat gairebé desapercebut dels barcelonins, ha estat posat de relleu per l'"Osservatore Romano" del 31 del passat octubre, on es valora degudament la personalitat del P. Fernàndez i la gran obra missionera acomplerta pels Fills del Beat Antoni Claret a Fernando Poo.

El P. Fernàndez d'ençà del 1917 treballa incansablement en aquelles missions, parla amb correcció els tres llenguatges indígenes d'aquelles illes i ben aviat publicarà la gramàtica i el diccionari de la llengua *kombe*. En això el P. Fernàndez continua la tradició iniciada en temps de Sant Francesc Xavier de publicar gramàtiques i diccionaris de les llengües indígenes.

El domini missional posat sota la jurisdicció del P. Fernàndez és de 29.000 qm. i té una població d'uns 152.000 habitants.

La catolització de les illes de Fernando Poo va començar l'any 1856 i els P. P. Claretians se'n van fer càrrec l'any 1873. Els catòlics eren en aquella data uns 271. Avui, en canvi, són més de 50.000. L'any 1917 els missioners hi sostenien una gran escola d'arts i oficis, deu collegis, cinc externats i divuit escoles de poble, i rebien de l'Estat espanyol una subvenció per al sosteniment de les escoles. Després de l'adveniment de la república, els laics espanyols, més laics que els francesos, tota vegada que aquests subvencionen per patriotisme les missions, van retirar tot subsidi a les missions catòliques de Fernando Poo.

És una preocupació del nou administrador apostòlic de Fernando Poo la dignificació d'aquella raça degenerada; la creació d'orfenats per recollir els infants abandonats, l'acoblament de tots els catòlics a les fileres d'Acció Catòlica, per tal d'evitar que els esports i espectacles, que són la plaga dels temps actuals, contribueixin a descristianitzar aquella catolicitat florent.

La ràdio catòlica d'Holanda. — La societat de ràdio-difusió catòlica holandesa acaba de commemorar el desè aniversari de la seva fundació. Fou creada per lluitar contra els perills que comporta per al catolicisme l'activitat d'una ràdio purament neutra. En fundar-se aquesta societat es cercava també el fer arribar a les grans multituds les ensenyances de l'Església catòlica.

Les seves emissions van començar a l'antena nacional d'Hilversum. Avui fa les emissions des de Hnizen. Els seus programes no arriben solament als holandesos del continent, amb aparells especials es fan arribar fins a les índies holandeses. Mercès a la

seva organització solament és aquesta emissora la que pot fer arribar als holandesos de les índies les seves emissions.

Els programes d'aquesta emissora són molt variats, en els dies de festa van destinats especialment a emissions religioses: la santa missa, devocions particulars del dia, meditacions per a malalts. Els oients també poden fruit d'audicions musicals. peces de tea-

tre, etc. També es donen lliçons de llengües, informacions diàries, consells de cuina, etc.

El P. Perquin, fundador d'aquesta ràdio, té 70 anys i està a la bretxa i ha sabut interessar per ella la majoria de les famílies catòliques d'Holanda. Han estat els donatius dels catòlics els que han permès posar en moviment la societat, donar-li vida i preparar-ne el desenrotllament.

Moviment Social

Les minyones de servei. — Algunes vegades s'ha cridat l'atenció des d'aquesta Revista sobre la importància que té l'organització de les minyones de servei en associacions catòliques. L'apostolat social i cristià entre les minyones de servei urgeix a la nostra ciutat. Hem sentit dir si Barcelona compta amb 80.000 minyones de servei, un 70 % de les quals no són catalanes.

La noia que ve a servir a Barcelona ha tingut, per regla general, educació cristiana; continua practicant si "cau" en una família cristiana, però perd la fe si cau en una casa irreligiosa o en amos que es diuen catòlics i l'exploren o li fan passar gana.

Hi ha una necessitat urgent de salvar la fe d'aquelles ànimes que estan en període de perdre-la, i no cal dir si perillan les ànimes de les minyones.

Hi ha catòlic que creu de molt bona fe que no cal organitzar catòlicament les minyones de servei. Sindicar la persona que fa bullir l'olla, o sigui fer arribar la sindicació fins a l'íntim de la llar és cosa que no creuen oportuna.

Fa uns dies que va caure a les meves mans un periòdic d'actualitats on hi havia un interview amb la capdavantera del moviment sindicalista de les minyones; en ell s'exaltaven les seves qualitats organitzadores, es donava compte de les seves reivindicacions i es publicava la seva fotografia. No es pot negar que existeix certa efervescència entre aquest sector del món femení i que els elements que s'han imposat la missió de pertorbar la vida social procurin anar a la sindicació de les minyones de servei.

Els catòlics, davant d'aquesta organització embrionària de sindicats femenins, ¿hem de romandre indiferents? Sempre hem cregut que la sindicació catòlica és fàcil en aquest món femení, com és sumament difícil en el món obrer masculí. L'organització de sindicats catòlics de minyones es pot realitzar amb facilitat relativa i d'una manera eficaç.

Allò que dona més força de cohesió als obrers per mantenir els llurs sindicats és la borsa de treball, o el no poder treballar si no es forma part d'un sindicat. Caldria, per tant, organitzar primerament una borsa de col·locació de minyones, on les famílies catòliques anessin a demanar servei. Aquesta borsa, per altra banda hauria de fixar les condicions de treball, higiene, retribució i sobretot s'hauria d'establir una assegurança obligatòria en una clínica on la minyona malalta pogués ésser hospitalitzada.

És cert que a Barcelona tenim ja diverses institucions benemèrites que es preocupen del bé material i espiritual de les minyones de servei. Mai no serà prou lloada l'obra de les Religioses del Servei domèstic que tant se sacrifiquen per a les minyones de ser-

vei. També cal recordar les activitats de l'associació de Santa Zita a la parròquia de Betlem i a Santa Maria del Mar. Amb això no n'hi ha prou. Urgeix que, a cada parròquia, les minyones hi siguin organitzades catòlicament.

En molts indrets de l'estranger, especialment a Alemanya, quan una noia d'un poble se'n va per minyona a ciutat, el rector li demana l'adreça de la casa que l'ha contractada. De seguida avisa a la parròquia de la ciutat on radica la casa dels amos o bé a la central de l'associació de minyones i, a la següent setmana que la minyona s'ha instal·lat, rep la visita d'una delegada que li reclama l'ingrés a l'associació, on li seran salvaguardats els interessos materials i li serà preservada la fe. Això explica el fet que a Suïssa i a Alemanya moltes minyones de servei catòliques vagin a parar en cases de protestants, sense que la fe llur en corri perill.

Però encara hi ha més: la minyona de servei té uns drets. Si la falta de recursos l'ha portada a guanyar-se el pa a fora de casa, ha de rebre la instrucció que li cal per a ésser el dia de demà una bona mare de família. Dues vegades per setmana, a la tarda, els amos estan obligats a deixar anar les minyones que no ultrapassin una edat determinada a l'escola de servei domèstic, on aprenen de cosir, de planxar, cuinar, etc., etc.

Demés, en aquests països, els amos paguen una quota mensual a les caixes de malaltia per atendre l'assegurança de malaltia de les minyones que, en cas de caure malaltes, són ateses degudament i, encara, en certs indrets cobren un subsidi.

Cal dir aquestes coses als nostres catòlics perquè es preocupin, primer que ningú més per a millorar les condicions de les minyones de servei, les quals ja tenen prou pena en haver d'abandonar la casa paterna per guanyar-se el pa de cada dia.

Ens consta que les oficinistes i sobretot les dependents catòliques de Barcelona es preocupen d'aquest problema que socialment té tanta importància. Caldria que tots els catòlics benestants de Barcelona s'hi interessessin, sigui inscrivint les minyones llurs en l'organització, sigui oferint mitjans per desplegar l'obra que s'inicia, sigui millorant les condicions morals i materials de les minyones de servei. No fa molt temps que un amic ens contava que un dia havia estat invitat a dinar a casa d'un pastor protestant suís, home culte, simpàtic i cristià creient. La sorpresa de l'amic no fou petita en donar-se compte que la minyona de servei estava asseguda a la taula juntament amb l'esposa del pastor i els dos convidats, que eren rebuts en aquella casa per primera vegada. Evidentment, els catòlics no sempre practiquem prou bé la caritat cristiana; no sempre veiem en la minyona de servei una ànima cristiana que, potser el dia de demà, allà en la glòria tindrà un seient més elevat que l'amo que servia a la terra.

Moviment cultural

Spanische Forschung der Görresgesellschaft. Gesammelte Aufsätze zur Kulturgeschichte Spaniens 5. Band. Münster, 1935. (Investigacions hispàniques de la Societat Gorresiana. Col·lecció d'articles sobre Història de la Cultura d'Espanya. Volum 5, Münster, 1935. 507 pàgines.)

Els catòlics espanyols mai no agrairem prou l'esforç que representa en el seu doble aspecte econòmic i científic la publicació d'aquestes investigacions, que és, avui per avui, l'empresa d'investigació sobre la cultura d'Espanya més seriosa que es coneix. Les publicacions del "Centro de Estudios Históricos", de Madrid, de l'Institut d'Estudis Catalans, de la Biblioteca Balmes o de l'Abadia de Montserrat, queden molt endarrera comparades amb aquesta col·lecció, el volum quint de la qual, corresponent a l'any 1935, acaba d'aparèixer. I el que fa més interessant aquesta col·lecció és la fraternal col·laboració entre els investigadors espanyols i alemanys catòlics o de sentiment catòlic.

Mai no agrairem prou a l'eminent professor H. Finke, al prelat Jordi Schreiber i al malaguanyat Beyerle l'haver dut a tan bon camí aquesta empresa que ve a ésser una apologia universal de la cultura catòlica d'Espanya.

Un resum de l'índex del volum 5e deixarà entreveure, inclús als profans, el relleu que té aquesta publicació. J. Schreiber estudia "els motius espanyols en la religiositat popular alemanya"; Alfons Schneider estudia "El cementiri cristià descobert darrerament a Tarragona". El benedictí Alban Dold de Beuron estudia "El fragment d'un missal plenari del segle XI descobert a l'Escorial"; a la vegada ressenya un viatge d'estudis fet per Espanya. L'abat de Beuron estudia les "Lectures marginals del Llibre dels Proverbis de la Bíblia de Valbanera". J. Vincke investiga "El procés matrimonial de Pere II d'Aragó". El P. L. Villada descobreix en un article molt interessant "Valpuesta: una diòcesis desaparecida". El bibliotecari de Iriburg, Dr. L. Klaiber parla de "Ramon Lull i Alemanya". La senyoreta Elena Wieruszowski tracta de la "Participació de Joan de Provída a la conjura contra Carles d'Anjou". El doctor Willemssen estudia "La fi del regne de Mallorca i la desaparició de la dinastia mallorquina". Schmidt-Görg parla de les vuit melodies del *Magnificat* de Nicolau Gombert. El benedictí F. Hofmeister estudia "La Constitució de la congregació benedictina de Valladolid". El professor de Tübingen J. Weise, en un treball interessantíssim, estudia "L'Escorial, representació artística del temps de Felip II i del període de la contrareforma". El jesuïta Schurhammer dedica una investigació a la "Biblioteca de Palha i als seus tresors". Stegmüller estudia "Els manuscrits de Teologia espanyols en les biblioteques angleses". El malaguanyat romanista doctor Heiss investiga "La formació del Romanticisme en la península ibèrica". L. Förg estudia "Les relacions culturals entre Alemanya i Espanya". H. Finke parla de "La correspondència entre els reis i prínceps alemanys amb els sobirans del regne d'Aragó durant l'Edat Mitjana" i monsenyor J. Rius hi publica un estudi sobre "Les sotscripcions dels nobles en els documents catalans de l'Edat Mitjana".

L'enunciat dels articles ja posa de relleu la importància que tenen aquestes "Investigacions Hispàniques" per la Ciència i Cultura catòliques d'Espanya.

Els espanyols no ens hem pas donat encara compte de la transcendència que té la història de la Cultura espanyola per tot l'Occident. D'ençà de la desfeta de l'imperi romà no hi ha hagut en el decurs de vint segles un imperi que hagi exercit tan enorme influència civilitzadora com Espanya.

França s'ha captingut ja de temps de la importància cultural d'Espanya. El "Bulletin Hispanique", dirigit per l'hispanista Cirot, que es publica a Burdeos, conté estudis de gran envergadura sobre la literatura i especialment sobre la història d'Espanya. Els italians han emprès en els darrers temps unes publicacions hispàniques sota la direcció de l'hispanista Ezio Levi. Les investigacions que apareixen cada any als Estats Units sobre Història de l'art i de la Literatura espanyola són nombroses. Arreu del món es valora la idea i la cultura d'Espanya, menys a Catalunya.

Homes curts, d'intel·ligència limitada, d'esperit dissolvent, i d'ambicions vulgars han propagat una falsa idea sobre la vida i la cultura d'Espanya. Potser ha contribuït a això la política nefasta portada a la pràctica durant molts decennis. No hi ha dubte que les propagandes de la Revolució francesa i la renúncia per part dels intel·lectuals de la pròpia personalitat i de la tradició secular catòlica del país han contribuït a enfondir la discòrdia existent entre Catalunya i la resta d'Espanya.

Tothom sap que els revoltosos espanyols de totes les èpoques han trobat escalf i simpatia a la veïna república. I també és cosa sabuda que res no ha perjudicat tant l'unitat espiritual d'Espanya com les discòrdies fomentades a Espanya de l'altra banda del Pireneu estant.

L'exemplaritat dels catòlics intel·lectuals alemanys que estudien amb el mateix amor els cementiris cristians de Tarragona, el regne de Mallorca, les relacions internacionals dels reis d'Aragó que l'esperit reflectit en la gran obra de l'Escorial, ha d'ésser alligadora per nosaltres. Sense prejudicis de cap classe, hem d'estimar totes les cultures que en el sòl d'Espanya han pres peu i han arrelat. Hem de pensar i hem de saber que la idea nacional, i més la idea nacionalista, eren desconegudes en l'Edat Mitjana. N'és una prova el fet que el regne d'Aragó aportés, durant el segle XV una contribució formidable a l'obra del Renaixement espanyol i també a la Contrareforma.

Tant de bo que l'exemple de Finke, Schreiber, P. Villada i tants altres investigadors alemanys i espanyols que col·laboren agermanats en l'estudi de les diferents cultures hispàniques fos seguit pels homes de ciència de les diferents regions espanyoles.

**Aquest número ha passat
per la censura**

Carnet setmanal

Les lleis econòmiques. — Han quedat presentats a les Corts els projectes de llei de caràcter econòmic que han d'aprovar-se com antecedent obligat del Pressupost per a l'any 1936, que serà un Pressupost anivellat, el primer anivellat a Espanya de molts anys a aquesta banda. I la Comissió parlamentària corresponent, que al principi semblava oposar (o almenys es deia) certa actitud passiva, quan no de resistència, a dictaminar els dits projectes, ha canviat de manera d'actuar i ha avançat força feina perquè el Congrés pugui discutir els esmentats projectes i convertir-los en llei.

D'aquests, n'ha estat ja discutit i aprovat un: el de l'impost global sobre la renda, que ve a reformar aquesta nova contribució imposada per primera vegada pel Sr. Jaume Carner únicament a les rendes de cent mil pessetes en amunt i ara imposada a les rendes superiors a vuitanta mil pessetes. Ha passat a la sessió pública sense resistència de cap mena, ans bé, dins un to de discussió serena i perfecta, que constitueix un magnífic antecedent per als altres projectes que esperen torn darrera la porta.

Es diu també que, a l'hora d'escriure aquestes ratlles, ha estat ja dictaminat favorablement el projecte de reforma de l'impost de drets reals i transmissió de béns i que a primers de la setmana vinent anirà a la sessió pública de les Corts per a la seva aprovació.

Es de creure que aquesta feina s'anirà portant a cap sense massa dificultats, si bé amb les naturals resistències en determinats punts, ja que a tots els partits interessa per igual la legalització de la situació econòmica i tots els partits, salvant els encegaments, han de reconèixer en el seu fur intern que la tasca portada a cap per aquest Govern en matèria econòmica és necessària i fins urgent pel país. Per tant, per molt que les passions polítiques semblin enrarir-se, no és d'esperar que es produeixin canvis en el que resta d'any, ja que a tots els agrupaments els haurà d'anar admirablement arribar al Poder, quan sigui, amb la situació econòmica legalitzada i, més encara, amb un Pressupost nou totalment anivellat en entrades i despeses.

Això no vol dir que la calma política no sigui alterada durant aquest temps, ja que les esquerres l'aprofitaran per a portar a cap una campanya de demagògia com les a què ens tenen acostumats, i és de creure que les dretes no desaproveitaran tampoc les setmanes que els resten fins a darreries d'any com a temps relativament segur per la bonança política i de calma en la lluita de partits.

Uns i altres endevinen la proximitat d'eleccions (encara que de vegades en política el més poc infor-

mat l'incerta, i altres vegades els més assabentats fracassen en les seves profecies), i uns i altres no poden deixar transcórrer inútilment el temps per fer la respectiva propaganda.

Es d'esperar també que, entre els projectes econòmics, el Govern simultaneï quelcom tan important com la reforma de la llei electoral, ja que, finalment les tasques pressupostàries, no hi ha hora segura i seria un pecat de molta gravetat deixar de prevenir que unes noves eleccions s'haguessin de portar a cap amb la llei electoral actual, evidentment injusta.

¿Les eleccions s'acosten? — ¿Hi ha la possibilitat que es celebrin eleccions generals per a la renovació de les Corts? No ho sabem, a hores d'ara. Les esquerres les demanen i les dretes no en neguen la possibilitat. És ben cert, però, que la petició de les esquerres no té cap fonament, ja que no s'ha produït a Espanya cap fet que indiqui que l'opinió ha pogut canviar del novembre del 1933 fins ara, salvant aquells petits canvis que es produeixen sempre dins una opinió bellugadissa com és la nostra i en un esperit protestatari com el que a casa nostra tenim tan arrelat.

En canvi, que les dretes creguin en la possibilitat d'eleccions és lògic, ja que és cosa sabuda que la reforma constitucional — propugnada sempre per les dretes — comporta, segons la Constitució vigent, la necessitat de la dissolució automàtica de les Corts que aprovin la necessitat d'aquella reforma.

Caldria, doncs, donar pas ara a tota la legislació de caràcter econòmic. I caldria també simultanejar-hi la reforma de la llei electoral i el projecte de revisió constitucional, almenys. Un cop llesta la tasca de reforma econòmica amb la corresponent llei de Pressupostos i les lleis anteriors i necessàries; un cop reformada la llei electoral i aprovat el projecte de reforma constitucional, llavors trobaríem perfectament lògica la dissolució de les Corts. A més, es donaria l'exemple, potser únic a Espanya de molts anys ençà, que les Corts arribessin al final amb una dissolució legal i automàtica, cosa realment extraordinària en la nostra moguda i accidentada història parlamentària.

Cal també recordar que a Catalunya hem de tenir eleccions per a la renovació d'Ajuntaments. La llei municipal de la nostra terra preveu les dites eleccions per al mes de novembre de cada dos anys, i en tocava la celebració ara, en el mes present. Però l'haver-se ajornat les eleccions municipals anteriors, convocades per l'Esquerra; la necessitat de la reforma del Cens fet per l'Esquerra i que es troba ple d'errors voluntaris i de defectes; i la necessitat d'implantar el carnet electoral, a més de la deixalla de la revolució d'octubre, les conseqüències de la qual encara no resten del tot liquidades, han donat motiu més que suficient a l'allunyament de les eleccions municipals. Però aquesta dilació no pot ésser excessiva i, en conseqüència, cal que a primers d'any es convo-

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra-Venda

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

quin aquelles eleccions municipals, sempre que noves circumstàncies polítiques adverses no ho facin impossible.

Així, doncs, l'ambient electoral es produeix arreu; i no hem de trigar molts mesos a saber que o les eleccions generals o les eleccions municipals han de convocar-se i, per tant, no ha de trigar gens tampoc, tota la gent de dreta en general, a intensificar la propaganda i a preparar l'opinió per a la batalla civil electoral, la primera que vingui.

¿Un partit de centre? — Fa dies que per la Premsa i en conversacions particulars hom tracta de certs maneigs produïts a Madrid — als quals es diu no ésser aliè algun polític català — per arribar a la formació d'un partit polític de centre. Es diu també que el dit partit estaria format per elements procedents del partit radical — encara que no es veu que aquest perdi, ara com ara, la seva relativa cohesió, — els elements independents que pot acabadillar l'actual cap del Govern, els independents que semblen tenir per dirigent el Sr. Abili Calderón, els conservadors de Maura i alguns elements de la política a Catalunya. ¿Què hi ha de cert en això? Per de prompte diguem que els radicals no semblen pas massa disposats a trencar el seu partit, mentre sigui presidit pel Sr. Lerroux, ja que la força del partit radica precisament en el seu cap. El Sr. Chapaprieta, en declaracions d'última hora, ha desmentit que ell hagi entrat en cap combinació d'aquest caràcter per a

constituir el partit de centre; i trobem molt difícil que certs elements polítics catalans, després del fracàs de fa anys d'una temptativa semblant, ara tornin pels mateixos camins que abans els conduïren a la caiguda.

Donem temps al temps i tot restarà aclarit. El desig no pot derivar d'altres sectors que d'aquells que a la gent de dreta han de semblar bon xic sospitosos, i obeeixen, sens dubte, a aquell pensament que Espanya no pot seguir dividida en dretes i esquerres, com si els països de règim constitucional més importants del món — Anglaterra, Estats Units, etc., — comptessin amb més partits que amb dos o tres de torn.

De totes maneres, si el partit es formava, no seria a base de grans masses ciutadanes, sinó a base d'elements polítics que tots tenen les posicions ja preses de molts anys, i, per tant, no s'oferiria el nou partit com un reflex ni una demanda de l'opinió. I això sol, ¿no valdria tant com la mort de semblant iniciativa al moment mateix de néixer?

La matisació és cosa acceptable en política; però, ¿voleu dir que al nostre país no és excessiva ja aquesta matisació, com ho és a França o com ho és en altres països on el parlamentarisme és un règim en plena decadència? No creiem que el nou partit, en cas de constituir-se, arribi a obtenir grans èxits; ni creiem que arribi a treure les coses del marc de la lluita actual, com precisament sembla ésser el disseny dels seus iniciadors.

Pere Pujol i Tubau, prev. Antoni Janer i Catà, mercader a la Seu d'Urgell a finals del XVIen segle; extret dels Estudis Universitaris. Vol. XVIII, 1933. 91 pàgs.

Les activitats de Mn. Pere Pujol en el camp de la investigació històrica són de tothom conegudes; la seva bibliografia no molt abundosa es caracteritza per la novetat dels temes estudiats i per l'agudesia amb què en sap treure les conseqüències. És un dia que publica uns "Documents en vulgar" (1913); és un altre dia que ens dóna un estudi definitiu sobre l'"Acte de Consagració de la Seu d'Urgell" del 839; és ara que ens ofereix un estudi complet de la vida comercial de la ciutat pirinenca d'Urgell a finals del segle XVI.

Excepció feta de les formidables "Memorias" de Campmany, els llibres sobre les activitats comercials i sobre la vida econòmica del nostre país són desconeguts.

Mn. Pere Pujol, fent ús dels llibres que queden del comerç d'Antoni Janer, fa un estudi detalladíssim de la vida comercial d'aquella ciutat pirinenca. Per mitjà d'aquest llibre sabem els oficis o professions d'aquell temps establerts a la Seu i inclús en sabem els noms: mercaders, negociants, botiguers de teles, paraires, teixidors de llana, teixidors de lli, abaixador, passamaner, tintorers, sastres, calçaters, sabaters, cerrallers, ferrer, fusters, samaler, picapedrers, guixer, basters, tireters, pelleters, traguiners, oller, cellerer, droguer, carnisser, argenter, doctors en Medicina, cirurgians, apotecaris, doctors en lleis, procuradors, notaris.

Dels assentaments del llibre de Janer es pot saber exactament els preus de les mercaderies, d'on venien, qui les comprava. L'estudi que en fa Mossèn Pere Pujol és un vertader estudi de la vida econòmica d'aquella ciutat dels Pirineus a darreries del segle XVI.

En l'apèndix es publica una col·lecció de documents

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

de gran interès: les "Ordinacions de la Confraria, sota la invocació de Sant Iu i Sant Sever, dels teixidors de llana, lli i canem de la Seu d'Urgell"... de l'any 1613. (57-63.) Aquestes ordinacions són un bell exemplar d'un dels aspectes de l'organització gremial o corporativa. Demés publica un "Conveni regulant les activitats mercantils dels inscrits a les distintes confraries, i sentència arbitral sobre el mateix afer" de l'any 1719. Segueixen una sèrie de documents sobre "Despeses de la casa de Janer en l'exercici de 1588-1589", "Notes d'algunes operacions de compra i venda de blat i ordi", "Assentaments sobre la compra i venda de vi"... "d'oli"; "de cera"; "de bestiar"; "de gèneres tèxtils"; "de manufactures de la comarca", i "de teixits".

No volem insistir sobre la importància del llibre de Mossèn Pujol en el seu aspecte d'organització social. La vida de les confraries de mercaders o comerciants, ben activa a la Seu d'Urgell fins al segle XVIII, ens assenyala un camí a refer en l'organització social: el retorn al corporativisme dels temps passats, millorat amb les experiències dels temps moderns.

Acció. Balaguer, 2 de novembre del 1935

Mai no insistirem prou en la importància que té la premsa comarcal. Durant el decurs de l'any, i singularment en l'avinentsa de la festa major, la premsa a les localitats de segon i de tercer ordre acostuma a publicar números extraordinaris que són vertaderes joies bibliogràfiques d'una valor considerable per al coneixement de la història local i comarcal. Un dia és Blanes amb el seu "Recull", altre dia és Sant Feliu de Guíxols amb "Costa Blava"; el de més enllà és "Gazeta de Vich", un setmanari de Ripoll; una publicació de Calella o de Vilafranca del Penedès. Tenim a les nostres mans el número de "Acció", de Balaguer, publicat en aquest mes i en l'avinentsa de la festa del Sant Crist, la festa major de la ciutat d'Urgell.

En fullejar aquesta bella publicació apareguda en la Impremta i Llibreria Romeu, de la mateixa ciutat de Balaguer, ens trobem amb treballs tan interessants com els articles de Josep M.ª de Porcioles, sobre "Els drets viduals a l'Urgell i Segrià"; "Les fires d'avui, fires d'antany", de Josep Vidal; "La col·legiata de Balaguer", per Fra Pere Sanahuja; "La desnaturalització de les nostres festes majors", per Joaquim M.ª de Nadal; "De les nostres arts i oficis", per Sebastià Armenter; "Característica especial del Sant Crist de Balaguer", per Mossèn A. Navarro; "Una clàusula interessant", per Pere Pujol, prev.; "El Convent de Sant Domènec", per Fra Francesc Pallàs, O. F. M.; "Una etimologia", per A. Griera, prev., etc. Una riquesa de gravats i de fotografies il·lustren aquest interessant número d'*Acció*, òrgan de la delegació de l'Acció Social Popular a Balaguer.

LES BENAURANCES, pel P. Bru d'Igualada, caputxi; pròleg del Dr. Joan Lladó, canonge magistral de Vic. Editorial Políglota. Preu: 5 pessetes.

El P. Bru d'Igualada, és sens dubte un dels escriptors catalans més característics de l'escola franciscana. Les seves obres són amaraes d'un sa optimisme. La qualitat essencial del seu acusat temperament d'escriptor, és la claretat. En els seus llibres que són llegits amb tanta de fruïció per tots els gustadors de la mel franciscana, mai no hi trobareu ni una petita ombra. Els escriptors que exposen la veritat no tenen necessitat de seguir camins tortuosos, ni d'endinsar el lector dins de la boira. El P. Bru, sap col·locar el lector dins d'un raig de llum.

El Dr. Lladó fa remarcar amb molt d'encert en el pròleg que, en la darrera producció del P. Bru *Les Benaurances*, es destaquen dos mèrits, un d'intern i un altre d'extern; l'intern, diu, és l'haver tractat aquesta matèria, de si interessantíssima, amb una penetració i amb una amplitud que no ha vist pas en altres comentaristes de les Benaurances, i que dona dret a afirmar rodonament que el P. Bru ha esgotat el tema; l'extern és la rotulació abundosa dels distints paràgrafs, que fa més fàcil la lectura del llibre, i fa més entenedors els conceptes exposats en ell. Per tot això s'ha de recomanar insistentment aquest llibre, tant als predicadors de la divina paraula, com als fidels.

En les *Benaurances* hi trobarem el camí de la perfecció cristiana. El sermó de les *Benaurances*, que com observa el P. Bru, és el fonament religiós i social de la humanitat cristiana, i la Carta magna de la nova Aliança, ens farà molt de bé en aquests moments de crisi espiritual.

Cal esperar que el llibre de l'il·lustre Pare Caputxi, obtindrà una gran difusió. Si tenen tants de lectors les obres que materialitzen el poble, coneguen els llibres que poden fer penetrar dins l'esperit dels homes un raig de llum.

CIVERA

MOBLES

DECORACIÓ

TAPISSERIES

PELAI 40

TELÈFON 15385
BARCELONA

LENCERIA CASA MACIÀ

VDA. DE MARCIÀ PRAI

Fàbrica de Teixits a

LES FRANQUESES DEL VALLÈS

VENDA AL DETALL:

Ronda Universitat, 22
(tocant Plaça Catalunya)

Telèfon 11383
BARCELONA

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

Calendaris per a l'any 1936

Calendari Bloc-Català. Santoral Català. Aforisme diari. Curiositats. Folklore. Acudits. Literatura. Endevinalles. — Preu: Ptes. 0'55.

Calendari del Sagrat Cor de Jesús. La mateixa edició que l'anterior. — Preu: Ptes. 0'55.

Calendari Cristià de Catalunya. Complet santoral. Festes de l'any cristià. Abstinències, dejunis, etc. — Preu: Ptes. 0'40.

Tarja, dibuixada per En Junceda, pròpia pel Calendari Cristià de Catalunya. — Preu: Ptes. 1.

Calendari de Cuina. Indicació precisa, a dues tintes, de tots els dies d'abstinència i de dejuni de l'any, en un sol full. — Preu: Ptes. 0'15. — El mateix, muntat en cartró. — Preu: Ptes. 0'50.

Agenda del Cristià (Calendari de butxaca). Conté: llibreta de notes per a tots els dies. Ca-

lendaris de festes, dejunis i abstinències. Dietari de caixa, per a entrades i sortides. Devocionari pràctic de butxaca. Memoràndum, per a direccions i apuntacions. Relligat amb tela i rètol daurat. — Preu: Ptes. 1'50. — La mateixa Agenda del Cristià, enquadernada amb pell flexible i el cap daurat, i amb una carter interior. — Preu: Ptes. 5.

Calendari Perpetuu. L'any cristià. Santoral de l'any. Temps i festes mòbils. Festes de precepte. Dies d'abstinència i de dejuni. 32 planes amb coberta. — Preu: Ptes. 0'20.

Calendari Litúrgic. Dietari del Missal Romà. — Preu: Ptes. 0'50.

Calendari del Bon Mot, en fulls mensuals. Propi per a la gran propaganda. — Preu: Ptes. 0'50.

Targes pel Calendari Bloc. Variat assortit i preus econòmics.

Grans rebaixes segons la importància de l'encàrrec.

ACABA DE SORTIR EL

Missal dels diumenges i festes

Extret del Missal Romà per a us dels fidels de les diòcesis de Catalunya

El text d'aquest Missal dels Diumenges i Festes és, convenientment reduït, el mateix del Missal Romà publicat per FOMENT DE PIETAT. Aquest Missal consta de tres parts: Primera part, Misses dels Diumenges; segona part, Ordinari de la Missa i Misses genèriques; tercera part, Misses de les Festes. Esplèndida edició a dues tintes amb requadrat vermell.

El conjunt forma un volum d'unes 650 pàgines.

En tela, 6 ptes. — En pell i cantell vermell, 9 ptes. — En pell i cantell daurat, 11 ptes. — En xagri, 16 ptes.

REMARCABLE NOVETAT

Jesucrist, llum de l'ànima

Meditacions per a cada dia de l'any

per Mn. ANTONI FERRER, Prev.

En premsa:

Volum I: ADVENT, NADAL, SEPTUAGÈSIMA

Mai no seran sobers en el catàleg de les editorials catòliques com FOMENT DE PIETAT els bons llibres de meditació. L'estructura especial de cada esperit exigeix que la substància universal que nodreix i fa créixer les ànimes sigui pascuda en gran varietat de formes perquè tothom trobi la que li és més apropiada. Per això creiem que serà d'un gran profit l'aparició d'aquesta obra completa amb tres volums més que respectivament comprenen Quaresma i Pasqua i el temps de Pentecostès.

ORADORS I ACTORS, RAPSODES, PROPAGANDISTES:

¿VOLEU FER ENTENEDORA, ARTÍSTICA I EFICAC VOSTRA PARAULA?

Us n'oferim un excel·lent mitjà en l'obra:

Manera de parlar en públic

Tractat teòrico-pràctic de declamació oratòria escrit per a utilitat de tota mena de declamadors, per JOAN PUNTÍ I COLLELL, Prev.

Aquest tractat completíssim presenta tots els problemes de l'expressió parlada i els resol de tal manera que el lector estudiós se sent de seguida impulsat a millorar les seves declamacions amb l'aplicació pràctica de les normes raonades i clares que hi acaba d'aprendre.

L'autor, que ja s'havia acreditat públicament com a notable tractadista, refà i augmenta el seu prestigi en aquesta nova producció que és fruit d'una vocació innata esplaiada en una llarga experiència docent.

PERSPECTIVA GENERAL DEL TRACTAT

Pròleg: Preliminars

I. Quina cosa és declamació oratòria. — II. El natural i l'estudi en la declamació oratòria. — III. L'orador i el públic en la declamació oratòria.

Primera part: La dicció

I. La veu de l'orador. — II. La pronunciació pròpiament dita. — III. Els complements de la pronunciació. — IV. La matisació. — V. El to.

Segona part: L'acció

I. L'acció en si i la planta de l'orador. — II. El gest. — III. Les faccions i les actituds.

Epíleg

Capítol únic: Repàs i pràctiques.

Un volum de 232 pàgines i coberta a dues tintes: Ptes. 4'00.

COL·LEGIALS

El més extens assortiment
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Angel, 25

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

Catalunya Social?

TRANSPORTS ANDRÉS

PREUS REDUITS SERVEI DIARI
SERVEI RÀPID DE DOMICILI A DOMICILI

AGÈNCIES:

BARCELONA: Ample, 24 — Telèfon 21505

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10 — Telèfon 12866

ALACANT: JOSEP BAUSA — Passeig Martí, 17 — Telèfon 1517

PALMA: Galera, 5 — Telèfon 2227 (La Nova Balear)

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 78372. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.ª
BARCELONA